

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 20 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Kutnie IV Wydział Pracy w sprawie z w sprawie z powództwa W. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i (...) Zakładowi (...) na (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy:

1. przywrócił powódkę do pracy w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na poprzednich warunkach;
2. przywrócił powódkę do pracy w pozwanym (...) Zakładzie (...) na (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. na poprzednich warunkach;

Nadto zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 17099,85 zł za okres od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia 31 października 2014 r. tytułem wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy pod warunkiem podjęcia pracy w wyniku przywrócenia (pkt. 3-4); zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 73,80 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. 5-6); nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwoty po 1108 zł tytułem nieziszczonych opłat od pozwu (pkt. 7-8).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W. S. była pracownikiem pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. i jego poprzedników prawnych od dnia 1 października 1983r. Ostatnio zatrudniona była na stanowisku Starszego Specjalisty (...) Klienta.

W pozwanym (...) Zakładzie (...) na Życie powódka była zatrudniona od 1 stycznia 2011r na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Starszego Specjalisty (...) Klienta.

Na rzecz obu pozwanych strona powodowa pracę świadczyła w Oddziale w Z..

Od dnia 4 marca 2013r powódka pozostawała niezdolna do pracy na skutek choroby. Do dnia 1 września 2013r pobierała z tego tytułu wynagrodzenie za czas choroby oraz zasiłek chorobowy. Świadczenie rehabilitacyjne zostało powódce przyznane na okres od dnia 2 września 2013r do dnia 30 grudnia 2013r włącznie.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 grudnia 2013r ustalono, iż W. S. nie jest niezdolna do pracy. Tego samego dnia powódka udała się do oddziału (...) w Z. i poinformowała współpracowników-panie J., Z. i R. o tym, iż jest już zdolna do pracy i że przyjdzie do pracy w dniu 31 grudnia 2013r bo do tego czasu ma świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 16 grudnia 2013r zostały stronie powodowej doręczone oświadczenia obu pracodawców o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53§1 ust 1 lit.b kp. W obu oświadczeniach pracodawcy wskazali, iż przyczyną rozwiązania umów o pracę jest niezdolność do pracy spowodowana chorobą, trwająca dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone według zasad obliczania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w ujęciu brutto u obu pracodawców wynosiło 1701,84zł, a wynagrodzenie za dzień 31 grudnia 2013r wynosiło 81,35zł brutto. U pozwanych wynagrodzenia wypłacane były do 28 dnia każdego miesiąca.

Powódka nabyłaby uprawnienia emerytalne z dniem 2 lipca 2016r.

Sąd dokonał powyższych ustaleń na podstawie wskazanych źródeł dowodowych. Sąd wskazał, iż okoliczności i dowody będące podstawą powyższych ustaleń co do zasady były bezsporne między stronami.

Sąd oddalił wnioski pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań J. P. (1), A. M. i A. K. (1) gdyż okoliczności, na udowodnienie, których miał on być przeprowadzony nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podniósł, iż okoliczność, czy powódka mogła być zatrudniona na podstawie wniosku z dnia 19 grudnia 2013 jest bez znaczenia przy jej żądaniu przywrócenia do pracy w następstwie niezasadnego oświadczenia pracodawców o rozwiązaniu umów o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika. Nadto Sąd podkreślił, iż ww. wnioski zostały złożone po upływie terminu prekluzyjnego określonego w trybie art. 207 § 3 k.p.c. a strony pozwane nie wykazały, że wystąpiły przesłanki wymienione w § 6 art. 207 k.p.c.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwa są zasadne i podlegają uwzględnieniu.

Sąd zważył, iż zgodnie z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Z przywołanego przepisu wynika, iż pracodawca może z pracownikiem rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli w momencie doręczenia oświadczenia pracownik jest niezdolny do pracy na skutek choroby, a stan ten trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Przesłanką rozwiązania umowy o pracę jest zatem niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby, a nie pobieranie z tego tytułu zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego. Ustanie niezdolności do pracy, a nie zaprzestanie pobierania zasiłku chorobowego (świadczenia rehabilitacyjnego) powoduje wygaśnięcie prawa pracodawcy do rozwiązania umowy o pracę.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, iż w monecie doręczenia powódce oświadczeń pracodawców korzystała ona z przyznanego jej świadczenia rehabilitacyjnego. Skoro przesłanką rozwiązania umowy o pracę jest niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby, a nie pobieranie z tego tytułu świadczenia rehabilitacyjnego, to pracodawca traci prawo do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. wówczas, gdy ustanie ta niezdolność, a nie wtedy, gdy ubezpieczony zaprzestanie pobierania świadczenia.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, iż orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 grudnia 2013r wykazano, iż powódka nie jest niezdolna do pracy. Zatem z tym dniem utraciła ona status osoby niezdolnej do pracy na skutek choroby. W takiej sytuacji ustała przesłanka pozwalająca pracodawcom rozwiązać z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53§1 pkt 1 lit b kp. Sąd podkreślił, iż powódka w tym samym dniu poinformowała stronę pozwaną o treści tegoż orzeczenia. Zatem pracodawcy mieli pełną wiedzę jaki jest jej status po dniu 10 grudnia 2013r.

W ocenie Sądu zachodzą zatem wszelkie podstawy do uznania, iż oświadczenia obu pracodawców o rozwiązaniu umów o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53§1pkt1 lit.b kp były niezgodne z prawem.

Powołując się na przepis art. 56 § 1 kp Sąd wskazał, iż pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Wobec tego, iż oświadczenia pracodawców o rozwiązaniu umów o pracę były niezgodne z prawem Sąd, będąc związany roszczeniem strony powodowej, przywrócił powódkę do pracy u obu pracodawców na poprzednich warunkach.

Nadto Sąd zważył, iż według art. 57 § 1 i 2 kp pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc. Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39, albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania bez pracy; dotyczy to także przypadku, gdy rozwiązano umowę o pracę z pracownikiem-ojcem wychowującym dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego albo gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego.

Sąd ustalił, iż w niniejszej sprawie powódka zaliczała się do grupy pracowników podlegających ochronie zgodnie z art. 39 kp, gdyż do osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego brakowało 2, 5 roku. Zatem w wypadku przywrócenia do pracy przysługuje jej wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy. Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd przyjął, iż w takim zakresie, w jakim strony pozwane przeegrały proces, winny ponieść jego koszty. Jednocześnie wskazał, iż na koszty składa się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustanowionego z urzędu ustalone na podstawie §11 ust 1 pkt1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U z 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług zgodnie z §2 ust 3 ww. rozporządzenia.

Według art. 113 ust 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd wskazał, iż w niniejszej sprawie strony pozwane przeegrały proces w całości. Winny zatem uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zgierzu kwoty po 1108zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżyła strona pozwana.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucili:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego to jest:

- art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b kodeksu pracy poprzez niewłaściwe przyjęcie, że w dacie rozwiązania z powódką umów o pracę pozwani posiadali wiedzę, jaki był status powódki po dniu 10.12.2013 r. i zostali przez powódkę poinformowani o ustaniu przyczyny niezdolność do pracy.

- art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b kodeksu pracy poprzez niewłaściwe przyjęcie, że w sprawie zachodziły przesłanki, które uniemożliwiały rozwiązanie z powódką umów o pracę bez wypowiedzenia, podczas, gdy druga przesłanka uniemożliwiająca rozwiązanie z powódką umowy o pracę to jest zgłoszenie się do pracy z zamiarem jej wykonywania nie został, spełniona.

- art. 53 § 3 kodeksu pracy polegającego na uznaniu, że rozwiązanie umów o pracę z powódką jest niezgodne z prawem w sytuacji, gdy nie zostały spełnione przesłanki zawarte w tym przepisie, a mianowicie powódka w dniu 10 grudnia 2014 r. nie stawiała się do pracy.

- naruszenie art. 56 kodeksu pracy przez przywrócenie powódki do pracy w sytuacji, gdy nie zostały naruszone przez pozwanych przepisy o rozwiązywaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, a w dacie rozwiązania stosunku pracy powódka nie zgłosiła gotowości do pracy i jej podjęcia, a jedynie oświadczyła w obecności współpracowników, że jest już zdolna do pracy i przyjdzie do pracy 31 grudnia 2013r. bo do tego czasu ma świadczenie rehabilitacyjne.

2. naruszenie przepisów prawa procesowego to jest:

- art. 232, art. 217 § 1 i art. 207 § 3 kodeksu postępowania cywilnego poprzez oddalenie wniosków pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań zgłoszonych świadków, podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a pozwoliłoby wyjaśnić okoliczności związane z rozwiązaniem umowy o pracę powódką a strony procesu nie były zobowiązane do złożenia dalszych dowodów w oznaczonym terminie pod rygorem ich oddalenia

- art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez naruszenie reguł swobodnej oceny dowodów polegające na nieprzeprowadzeniu przez Sąd dowodów z osobowych źródeł, co uniemożliwiło ich skonfrontowanie i ustalenie prawdziwości faktów, z których stron powodowa wywodzi skutki prawne, a w konsekwencji ich zbadanie i podjęcie decyzji, co narusza istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów.

Wskazując na powyższe strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 marca 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej (...) S.A. poparł apelację, jednocześnie prostując datę ustania stosunku pracy z powódką wskazaną w apelacji na rok 2013 w miejsce błędnie wskazanego 2014 r. Pełnomocnik (...) na Życie poparł apelację. Powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.).

Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującej – prawidłowa. Zarzuty skarżących sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawiają bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Zauważyć należy, że w apelacji zostały przytoczone poszczególne okoliczności o treści dla stron pozwanych korzystnej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - niewygodnego lub nieodpowiadającego wersji zdarzeń przedstawionych przez pozwaną. Fragmentaryczna ocena materiału nie może zaś dać pełnego obrazu zaistniałych zdarzeń. Zadaniem Sądu Rejonowego – prawidłowo przez Sąd wykonanym – było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności.

W szczególności nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, iż Sąd pomijając kwestie istotne dla rozstrzygnięcia w sposób nieuprawniony oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków J. P., A. M. i A. K., co uniemożliwiło ustalenie prawdziwości faktów, z których strona powodowa wywodziła skutki prawne.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż istotnie zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Niemniej jednak Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. (art. 217 § 3 k.p.c.).

Z kolei art. 227 k.p.c. stanowi, iż przedmiotem dowodu są fakty, mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Sąd może pominąć zgłoszone wnioski dowodowe lub odstąpić od przeprowadzenia dopuszczonych dowodów, jeżeli okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione, tzn. wtedy, gdy chodzi o dowody na okoliczności, które zostały już wyjaśnione zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy (zob. m.in. wyrok SN z dnia 15 października 1999 r., I PKN 316/99, OSNP 2001, nr 5, poz. 151; wyrok SN z dnia 26 września 1966 r., II CR 314/66, OSNC 1967, nr 2, poz. 39). Nie zostaną uwzględnione wnioski dowodowe, jeżeli środek dowodowy jest: z mocy ustawy niedopuszczalny (np. art. 259), oczywiście nieprzydatny do stwierdzenia tezy dowodowej lub nie jest możliwy do przeprowadzenia, a także gdy jest oczywiście widoczne, że wniosek dowodowy został zgłoszony jedynie w celu działania na zwłokę (por. art. 217). Natomiast wyjaśnienie okoliczności spornych następuje wówczas, gdy nie budzą one wątpliwości sądu. Rezultat taki mogą osiągnąć strony w drodze uzgodnienia spornych między nimi okoliczności oraz gdy okoliczności, na które dowód został powołany, są wyjaśniane z takim wynikiem, który jest zgodny z twierdzeniami strony powołującej tej dowód (wyrok SN z dnia 26 września 1966 r., II CR 314/66, OSNCP 1967, nr 2, poz. 39).

Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów logicznie argumentując, z jakich względów oddalił wniosek strony pozwanej wskazując, iż okoliczności, na udowodnienie, których miał być przeprowadzony dowód z przesłuchania J. P., A. M. i A. K., pozostawały bez żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Strona pozwana złożyła wniosek o przesłuchanie świadków w celu ustalenia możliwości ponownego zatrudnienia powódki, w następstwie wniosku złożonego przez nią w dniu 19 grudnia 2013 r. i przyczyn nieuwzględnienia tego wniosku przez pozwane spółki. Powódka zgłosiła swój powrót do pracy z wnioskiem o ponowne zatrudnienie oraz gotowość poddania się badaniom kontrolnym potwierdzającym stan zdrowia i brak niezdolności do pracy. Niemniej jednak, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, fakt, czy powódka mogła zostać zatrudniona w oparciu o wniosek z dnia 19 grudnia 2013r. pozostawał bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W konsekwencji dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na w/w okoliczność nie mogło mieć żadnego wpływu na wynik postępowania i zmierzałoby tylko i wyłącznie do jego zbędnego przedłużania. Natomiast w obliczu braku sformułowania przez stronę pozwaną jakichkolwiek innych okoliczności, na udowodnienie których dowód należało przeprowadzić, Sąd Rejonowy uprawniony był do jego oddalenia. W związku z powyższym, nawet gdyby przyjąć, jak chce skarżący, iż wniosek dowodowy nie został wniesiony po upływie terminu prekluzyjnego, to niewątpliwym jest, iż Sąd I instancji zasadnie wniosku nie uwzględnił.

W ocenie Sądu II instancji także zarzuty apelacji wskazujące na naruszenie prawa materialnego tj. art. 53 kp poprzez przyjęcie, iż oświadczenia obu pracodawców o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia były niezgodne z prawem oraz art. 56 kp poprzez przywrócenie powódki do pracy, pozostawały nieuzasadnionymi.

Podnieść należy, iż skarżący w żaden skuteczny sposób nie podważył przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy rozważań prawnych, w zakresie braku podstaw do skorzystania przez pracodawcę z uprawnienia wynikającego z art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. Stan faktyczny sprawy nie budził w zasadzie wątpliwości, ponieważ Sąd Rejonowy oparł się głównie na dokumentacji załączonej do akt sprawy. Bezsprzecznym jest, iż świadczenie rehabilitacyjne zostało powódce przyznane na okres od 2 grudnia 2013 r. do 30 grudnia 2013 r. Nie było również wątpliwości, iż w dniu 10 grudnia 2013 r. orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS ustalono, iż powódka nie jest niezdolna do pracy. Natomiast strona pozwana w dniu 16 grudnia 2013 roku doręczyła powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, wskazując, jako podstawę prawną art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. i podając, iż powodem rozwiązania umowy o pracę jest niezdolność do pracy powódki wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z

tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Wbrew twierdzeniom skarżącego, niewątpliwą była także okoliczność, iż w dniu 10 grudnia 2013 r. powódka udała się do (...) i poinformowała o treści orzeczenia i o tym, że jest już zdolna do pracy, ale mając przyznane świadczenie rehabilitacyjne do 30 grudnia – zamierzała skorzystać z usprawiedliwionej nieobecności.

Nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, iż pracodawca w dniu rozwiązania z powódką umowy o pracę nie miał wiedzy co do ustania przyczyny niezdolności do pracy, a Sąd I instancji dowolnie ustalił, iż powódka wykazała gotowość do pracy. Odnosząc się do powyższego podnieść należy, iż na rozprawie w dniu 26 września 2014 r. powódka wskazała, że o utracie statusu osoby niezdolnej do pracy poinformowała w dniu 10 grudnia 2013 r. pracowników: p. J., p. R. oraz p. Z., która według jej wiedzy zastępowała dyrektora oddziału w Z., zwolnionego przed jej odejściem na zasiłek chorobowy. Na tę okoliczność strona powodowa złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka K. J.. Natomiast z uwagi na niezakwestionowanie twierdzeń powódki, jej pełnomocnik cofnął wniosek o przeprowadzenie wskazanego dowodu, a Sąd dokonał powyższego ustalenia jako okoliczności bezspornej. Zatem w związku z przyznaniem tego faktu przez stronę pozwaną, całkowicie bezzasadnym pozostaje twierdzenie apelującego, jakoby nie miał wiedzy o statusie powódki po dniu 10 grudnia 2014 r.

Wobec powyższego, odmienna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, przedstawiona przez pełnomocnika stron pozwanych, a w zasadzie odmienne wnioski wyprowadzone na podstawie tych samych okoliczności, pozostają jedynie w sferze dyskusji i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów, a jego ocena była dowolna. W konsekwencji ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał i zastosował przepisy prawa materialnego oraz dokonał ich właściwej interpretacji. Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do poglądu Sądu I instancji, iż rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. było niezgodne z prawem.

Zauważyć należy, iż z brzmienia przepisu art. 53 § 1 pkt 1 lit. b i § 3 k.p. wypływa wniosek, że warunkiem rozwiązania stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia bez winy pracownika jest upływ okresu ochronnego i utrzymująca się nadal niezdolność pracownika do pracy, przy czym uprawnienie pracodawcy do rozwiązania stosunku pracy w tym trybie trwa dopóty, dopóki pracownik nie stawi się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (wyrok SN z 11 lutego 2005 r., I PK 168/04, OSNP 2005/18/282).

Natomiast pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego nie wyklucza ustalenia, że pracownik w okresie wymienionym w treści decyzji przyznającej mu to świadczenie, odzyskał zdolność do pracy. Jeżeli zatem przed upływem okresu, na który przyznano świadczenie rehabilitacyjne, pracownik odzyska zdolność do pracy i stawi się do niej, to ma zastosowanie zakaz rozwiązania umowy o pracę z art. 53 § 3 k.p. Innymi słowy, rozwiązanie umowy o pracę nie będzie możliwe, jeżeli pracownik odzyska zdolność do pracy i fizycznie się w niej pojawi (wyrok SN z dnia 21 maja 2014 r. I PK 290/13, LEX nr 1475264). W niniejszej sprawie powódka z dniem 10 grudnia 2013 r. utraciła status osoby niezdolnej do pracy na skutek choroby, o czym w tym samym dniu poinformowała pracodawcę. Wobec powyższego, jak zasadnie przyjął Sąd I instancji, ustała przesłanka pozwalająca pracodawcy rozwiązać z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

Ponadto nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż powódka nie wykazała ustania przyczyny niezdolności do pracy, bowiem nie przedłożyła na tę okoliczność stosownego orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika ZUS, a nadto nie zwróciła się do pracodawcy z prośbą o skierowanie na badania lekarskie. Powołując się na orzecznictwo SN wskazać należy, iż pracownik stawiający się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.) nie ma obowiązku dostarczenia orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy, o którym mowa w art. 229 § 2 k.p. Jeżeli pracownik stawi się do pracy i zgłosi gotowość jej wykonywania, obowiązek skierowania go na kontrolne badania lekarskie spoczywa na pracodawcy (§ 4 ust. 1 w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy, Dz. U. Nr 69, poz. 332 ze zm.). Ciężar udowodnienia niezdolności do pracy pracownika stawiającego się do niej po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b) spoczywa na pracodawcy, który

powinien skierować pracownika na odpowiednie badania lekarskie (wyrok SN z 21 czerwca 2005, II PK 319/04, OSNP 2006/3-4/49; wyrok z dnia 25 listopada 2005 r., I PK 89/05, OSNP 2006, nr 19-20, poz. 296). Nie ma zatem racji skarżący, iż na powódce ciążył obowiązek dostarczenia orzeczenia lekarskiego, czy też wystąpienia do pracodawcy o skierowanie na badania kontrolne, celem wykazania zdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe, również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 56 k.p. poprzez bezpodstawne przywrócenie powódki do pracy, należało uznać za chybiony. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż wobec naruszenia zakazu rozwiązywania umowy przez pracodawców, a w konsekwencji uznania oświadczeń pracodawców o rozwiązaniu umowy o pracę za niezgodne z prawem, Sąd I instancji prawidłowo przywrócił powódkę do pracy na poprzednich warunkach.

W kontekście powyższych rozważań, zarzuty apelacji wskazujące na naruszenie prawa procesowego oraz prawa materialnego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.